

CHLAPEC NIKDO

ON JE NIČ,
MISIA JE VŠETKO.

ALLEN ZADOFF

**CHLAPEC
NIKTO**

CHLAPEC NIKTO

ALLEN ZADOFF

FORTUNA

Original title: Allen Zadoff: BOY NOBODY

Copyright © Allen Zadoff by 2013

This edition published by arrangement with Little Brown, and Company,
New York, New York, USA.

Cover design by Tom Sanderson

Image of boy © Arcangel/Images; images of woods
and city © the-parish.com

Cover © 2013 Hachette Book Group, Inc.

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2013

Translation © Zuzana Kamenská, 2013

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri v edícii Fortuna Teen.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Petra Kýšková

Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-093-1

ON JE NIČ,
MISIA JE VŠETKO.

DVÍHAM BEJZBALOVÚ PALICU.

Je to deväťstogramová palica značky Rawlings. Cítim jej hmotnosť v rukách. Navrchu má odštiepený kúsok dreva, preto je trochu nevyvážená.

Držím palicu za oba konce a na parkovisku si preťahujem svalstvo po zápase Natick verus Wellesley. Moji spoluhráči zo strednej školy v Naticku sú okolo mňa a robia presne to, čo robievajú stredoškolskí športovci po vyhratom zápase. Oslavujú. Vo veľkom.

Oslavujem presne ako oni.

V duchu si hovorím: *Som jeden z vás. Som mladý. Som víťaz.*

Po chvíli prenášam váhu na nohu, ktorú mám vzadu, a poriadne sa zaženiem. V tej chvíli sa za mnou vynorí Jack Wu. Palica mu minie hlavu o dva centimetre.

Neďaleko nás stuhne veľký chlap v čiernom obleku. Stuhne, ale nezakročí.

Je to Jackov bodygard a šofér, tieň, čo Jacka nasleduje vždy, keď ide von. Jackov otec je bohatý. Bohatý a nervózny.

Jack bodygarda neznáša. Povedal mi to aspoň sto ráz. Sme kamaráti, preto mi takéto veci hovorí.

„Človeče, dávaj pozor s tou palicou,“ povie a buchne ma päťou do pleca. Je to priateľské buchnutie.

Oblekáč vykročí k nám a Jack sa prudko otočí, lebo jeho pohyb očakával. „Zostaň, Rover,“ zavelí, akoby sa rozprával s pitbulom.

Oblekáč sa uškŕňa, akoby to bolo naozaj vtipné, ale ja premýšľam, či by z Jacka radšej pri prvej príležitosti nevytrieskal dušu. Namiesto toho sa však oprie o luxusný čierny mercedes a čaká.

„Zabil si to,“ povie Jack. Hlavou kýva smerom k ihrisku.

„Robím, čo môžem.“

„Dostali dobrú nakladačku,“ doloží a znova ma udiera do pleca.

Tentoraz sa jeho osobný strážca ani nepohne. Ostatní hráči sa na nás dívajú.

Dva údery do pleca. Spôsob, ako si dokázať dominanciu.

Dominancia je hrozba. Treba s tým niečo urobiť.

V duchu si preberám zoznam možností. Môžem ho nechať, nech ma udiera. Zvolil by som si tým nižšie spoločenské postavenie. Môžem mu to odplatiť rovnakou silou. Môžem mu ešte pridať, čím dokážem svoju nadradenosť. Čo by som si mal vybrať?

Jack by mal byť môj kamarát. Kamarát v puberte by svojho kamaráta udral presne tak ako on pred chvíľou mňa. Keď pochybuješ, napodobňuj. To ma učili.

Takže zvolím možnosť číslo dva a dám Jackovi slabý buchnút do pleca.

„Au!“ zakričí s predstieranou bolesťou. „Mohol by si aj slabšie.“

Celá výmena netrvá dlhšie než dve sekundy. Zaženie sa palicou. Jack ma udrie, ja mu to vrátim. Obaja sa smejeme a bodygard sa prizera.

Keby ste nás teraz sledovali, videli by ste dvoch kamarátov športovcov, ktorí si doberajú jeden druhého.

„Chceš ísť so mnou do sejfu?“ spýta sa Jack.

Sejf. Tak volá svoj domov.

„Na chvíľu,“ prikývnem.

Jack vykročí k autu. Oblekáč reaguje rýchlo a otvára mu zadné dvere.

„Ide s nami aj môj kamarát,“ oznámi mu Jack.

„Áno, pane,“ povie a naznačí mi, aby som nastúpil.

KOŽA NA SEDADLÁCH MERCEDESU JE MÄKKÄ.

Je to ten druh kože, ktorý človeka do seba vtiahne a doslova ho prosíka, aby sa uvoľnil. Sú to sedadlá, čo hovoria: *Nemusíš sa báť, staráme sa o teba a dopravíme ťa presne tam, kde potrebuješ.*

Predstavujem si, že mám otca, ktorý si môže dovoliť drahé autá a drahých telesných strážcov. Môže si ich dovoliť a chce, aby patrili jeho synovi. Chce, aby sa oňho postarali.

O takýchto veciach by som nemal premýšľať. Najmä preto, lebo ma čaká práca.

Pozriem sa na Jacka. Opiera sa chrbtom o sedadlo a má zatvorené oči.

„Rozmýšľal som,“ vysvetlí.

„Aspoň si vyskúšal niečo nové.“

„Debil,“ odsekne. Usmieva sa, no stále má zatvorené oči.
„Rozmýšľal som nad nami.“

„Radšej ani nepokračuj,“ upozorním ho. „Uvádzaš ma do rozpakov.“

„Môžem chvíľu hovoriť vážne?“

„Ak si chceš vyliat' srdce, nebudem ti brániť.“

„Rozmýšľal som a dospel som k záveru, že si môj ozajstný priateľ.“

„Máš stovky priateľov,“ oponujem mu.

„No nikoho z nich nevodím domov. Nikomu z nich neverím.“

„Mne veríš?“

„Áno,“ pritaká Jack.

Oblekáč na prednom sedadle zakašle. Má to byť varovanie pre Jacka? Chce nám pripomenúť, že tam stále je? Nemuselo to nič znamenať. Možno ho len niečo poštekľilo v hrdle.

„Ak mi veríš, požičiaš mi sto dolárov?“ zažartujem.

„Až tak ti neverím,“ odpovie Jack. Zasmeje sa a udrie ma do pleca.

Nechám ho.

OBLEKÁČ VYŤUKÁ KÓD NA BEZPEČNOSTNEJ BRÁNE.

Veľká kovová brána sa otvorí a odhalí dlhú príjazdovú cestu. Asi o šesť metrov ďalej stojí strážnica.

Pristavíme sa a bodygard kývne hlavou k strážnikovi. Dvíha dva prsty: vezie dvoch ľudí, Jacka a mňa. Muž si to poznačí do papierov. Už ma videl, takže ho moja prítomnosť neprekvapuje.

Pokračujeme ostrou zákrutou a odrazu sa pred nami vynára dom. Je veľký, ale nie ozrutný.

Jack vyťuká kód, aby sa dostal dnu. Vchodové dvere zapíjajú, aby oznámili náš vstup. *Dvere otvorené*, ozve sa.

Keď sa zavrú, znova pípnu. *Dvere zatvorené*, hlási elektronický hlas.

Prichádza k nám Jackov otec s pivom v ruke. Volá sa Čchen Wu, no priatelia ho volajú John. Je výkonným ria-

diteľom prestížnej technologickej firmy v Bostone s množstvom vládných zákaziek.

Potrebuje takýto bezpečnostný systém?

Viem, že sa mu to páči. Človek sa cíti dôležitejšie, keď má okolo seba ľudí so zbraňami. Cíti sa bezpečne, a čo je preňho ešte dôležitejšie, aj jeho manželka sa cíti bezpečne. A vďaka tomu je doma pokoj.

Takto to nerobí len pán Wu. Všetci riaditelia veľkých spoločností sú nervózni. Asi pred rokom došlo k násilnej udalosti. Pri pokuse o únos zastrelili akési významné decko. Stalo sa to počas jarých prázdnin v Mexiku. Najbohatšia päťstovka si okamžite najala tie najlepšie strážne služby, takže bohaté decká ako Jack teraz nemôžu ísť bez komanda ani na veľkú.

„Rád vás vidím, chlapci,“ pozdraví nás Jackov otec.

„Čau, oco,“ odpovie Jack a otočí sa na odchod. „Musím si odskočiť.“

„Počuj, nemôžem ostať dlho,“ poviem.

„Ponáhľaj sa?“ spýta sa sklamané Jack.

„Musím zavolať mame. Neviem presne, kde teraz je, ale už je tam určite ráno.“

„Dokelu,“ vzdychne Jack a vybehne po schodoch.

„Dáš si aspoň niečo studené na pitie?“ obráti sa ku mne pán Wu.

„Ponúkate mi pivo alebo kolu?“

„Koľko máš rokov?“

„Šestnásť.“

„Kolu. No musím uznať, že to bol dobrý pokus.“

Pokrčím plecami, akoby ma štvalo, že nedostanem pivo, a nasledujem ho cez obývačku do kuchyne.

„Aký bol zápas?“

„Úžasný,“ odpoviem. „Príďte sa niekedy pozrieť.“

„Stredoškolský bejzbal ma veľmi nebaví,“ prizná.

No baví jeho syna, tak by sa hádam mohol premôcť.

Medzi predstaviteľmi spoločností umiestnených v rebríčku Fortune 500 také niečo vídam často. Pán Wu stále pracuje. Okrem piatkových večerov. To je jeho jediné voľno a nemieni ho tráviť s rodinou. Večer oddychuje a potom celý víkend pracuje.

Jednoducho je to tak. Je piatok večer a on je tu. A ja tiež.

To je najdôležitejšie.

Kráčame do kuchyne a téma rozhovoru sa stáča na Red Sox. Sme v Bostone, preto sa musíme rozprávať o bejzbalom mužstve Red Sox.

Na kuchynskej doske si všimnem drahý stojan na nože. Jeden otvor je prázdny. Je to veľký otvor. Chýbajúci nôž by mohol poslúžiť ako zbraň.

Rýchlo sa poobzerám.

Kuchynský drez.

Nôž je položený na drevenej doske pri dreze, asi tri metre od nás. To je bezpečná vzdialenosť.

Uvoľním sa a vydýchnem. Sedím pri stole a rukou šmátram v pleciaku, aby som vybral guľôčkové pero.

Jackov otec sa na mňa díva od chladničky s otázkou na tvári. „Chceš si robiť poznámky?“

„Keď hovoríte o bejzbale, počúvam.“

Jackov otec sa usmeje. Aj ja sa usmejem. *Keď pochybuješ, napodobňuj.*

Otočím hornou polovicou pera a šťuknem, aby sa vysunul hrot.

Jackov otec naťahuje ku mne ruku so studenou kolou. Vtlačím mu hrot pera do predlaktia. Tlakom sa vnútri otvorí malý piest. Keď sa mu do krvi dostane jed, pery sa mu skrútia do známeho *pr...*

Možno sa usiluje spýtať *prečo*. Možno chce zvolať *preboha!*

Jed účinkuje rýchlo. Jeho rýchlosť závisí od veku a telesnej kondície, čo je pre Jackovho otca veľmi zlá správa. Nemá nijakú kondíciu, preto jed účinkuje rýchlo. Zabíja ho skôr, než stihne vysloviť celé slovo.

Čchen Wu sa zatacká a ja ho chytám a kladiem na dlážku ku kuchynskému stolu. Nenechám ho padnúť, lebo nechcem, aby Jack pribehol zisťovať, čo spôsobilo hluk. Nechcem, aby sem niekto vbehol. Ešte nie.

Potrebujem pätnásť sekúnd.

Šesť sekúnd, aby som položil a nastrojil telo. Rozťahujem končatiny, aby to vyzeralo, že spadol. Laktom drgnem do plechovky s pivom, ktorá padá vedľa tela. Pena syčí.

Päť sekúnd na to, aby som odložil pero aj zošit a zavrel plecniak, ktorý som zavesil na stoličku.

Ešte štyri sekundy, kým prebehne chemická reakcia a pána Wu už nebude možné oživiť.

Pätnásť sekúnd. Hotovo.

Pozerám sa na telo. Muž, ktorý bol Čchen Wu, je mŕtvy. Odišiel manžel. Odišiel otec.

Verím ti, povedal Jack.

To bola chyba, pomyslím si.

Prešlo dvadsať sekúnd. Toľko času som mal na vykonanie svojej úlohy.

„Panebože!“ zvolám. „Pomoc!“ Prudko otvorím vchodové dvere. „Pomoc! Rýchlo!“ vrieskam.

Jack beží po schodoch a pri pohľade na otca zbledne. Je v šoku. Vychádza z neho niečo medzi vzlykom a výkrikom.

Dnu sa hrnú ľudia z ochranky. Stačí jeden pohľad a prvému ochrankárovi je všetko jasné. Koniec koncov, je to len veľké divadlo.

Stojím bokom a sledujem, čo sa deje.

Pokus o oživenie, sanitku, vnímam všetko. Tlačím sa dopredu, akoby som chcel byť v strede diania, akoby som chcel byť pri svojom priateľovi Jackovi. Zastavuje ma bodygard. Kladie mi ruku na plece, nežne, akoby bol môj otec alebo niekto blízky. Najradšej by som ju striasol, ale nespravím to.

„Asi by bolo lepšie, keby si odišiel,“ povie.

„A čo Jack?“

„Toto je rodinná záležitosť.“

Uvoľňujem plecia a cítim váhu jeho dlane. „Potrebujem svoj plecniak,“ zamrmlem.

Vchádza do chaosu v kuchyni, berie môj plecniak, podáva mi ho a vedie ma k dverám.

Otáčam sa. Posledný raz vidím Jacka. Sedí na gauči, zhrbený, s hlavou sklonenou až ku kolenám.

Žiali.

A spôsobil som to ja.

PRECHÁDZAM OKOLO SANITKY SO ZAPNUTÝM MAJÁKOM.

Idem okolo áut ochranky, okolo policajných vozidiel a počujem hlasy z vysielaciek.

„Nemám ťa zaviezt domov?“ spýta sa ma strážnik pri bráne.

„Netreba,“ odmietnem.

„Hrozný deň.“

„Príšerný.“

„Stalo sa to počas mojej služby,“ pokračuje a krúti hlavou. „No nemôžu ma z toho viniť, však? Nie som Boh. Nerozhodujem o tom, kedy a kde.“

To nie je pravda. Nielen Boh rozhoduje o tom, kedy a kde. Stačí, ak človek zoberie veci do vlastných rúk a je pripravený niesť dôsledky.

„Dávaj na seba pozor,“ lúči sa so mnou.

„To robím vždy.“

Otvára mi bránu a som von. Pomaly kráčam po ulici – ako niekto, kto prežil traumy. No nie som traumatizovaný. Už premýšľam nad tým, čo príde. Preberám v duchu svoju únikovú stratégiu.

A možno si na kratučkú chvíľu spomeniem na Jacka. Štyri týždne bol mojím najlepším priateľom. No už nie je. Asi by sa mu veľmi nepáčilo, že som mu zabil otca. Samozrejme, to sa nikdy nedozvie. Po jede neostane ani stopy. Jackov otec mal srdcový infarkt. Presne to ukáže pitva, ak vôbec nejaká bude. Tam hore niekto potiahne za nitky. Alebo teraz v modernej dobe skôr postláča klávesy.

Ak urobia pitvu, nič nezistia.

Prirodzená smrť. To je moja špecialita. Ľudia okolo mňa umierajú, ale nikdy to nie je moja vina. Vyzerá to ako nešťastie, ktoré nasleduje po šťastnej udalosti.

Šťastie: Nájdeš si v škole skvelého nového priateľa.

Nešťastie: V tvojej rodine sa odohrá tragédia.

Tieto dve veci zdanlivo nesúvisia, ale nie je to pravda. Jack to nevedel, keď sme sa pred mesiacom spriatelili. Poľahky som vkĺzol do jeho života a teraz sa rovnako vytratím. Ďalšiemu chlapcovi som zlomil srdce, zmenil som smerovanie jeho života. Našťastie pre mňa to dokážem urobiť a nič necítiť.

Nič necítim.

To nie je pravda. Cítim chlad, dotyk látky novej košeľe, ktorá sa mi obtiera o pokožku, cítim štrk pod nohami.

To však nie sú city.

Aj ja som mal kedysi city. No to bolo už veľmi dávno.

To bolo *predtým*.

VOLAL SA MIKE.

Bol to môj najlepši priateľ.

Aspoň som si to myslel.

Bol v škole nový, ale nesprával sa tak. V momente, keď vstúpil do budovy, pôsobil, akoby tam bol odjakživa.

„Čo ťa baví?“ spýtal sa ma, keď sme sa prvý raz rozprávali.

„Rád čítam,“ odpovedal som. Mal som dvanásť a toľko kníh, že mi otec musel do izby pridať druhú knižnicu, aby som ich mal kam odkladať.

„Čítaš tie hlúposti o upíroch?“

„Nie. Trilery a dobrodružné knihy. A sci-fi, ak je dobré.“

„Super,“ usmial sa. „Ja tiež.“

Nezdalo sa mi čudné, že sme sa okamžite skamarátili. Boli sme ako dvojčky, ktoré po narodení oddelili. *Brat od inej matky*. Tak sa tomu hovorí.